

TEMPS NOUS

semanari portaveu de les aspiracions del poble

Organ del Centre Republicà Nacionalista

Obrers i Intel·lectuals

Aquestes dues paraules ací a casa nostra expressen més que en cap altre país, un sentit especial de oposició o contrarietat, a voltes en un grau tant elevat que podria confondre molt bé en l'animadversió.

Pregunteu a un obrer pels intel·lectuals i us respondrà que aquests no són altra cosa que uns petits burgesos que es passen la vida en coses inútils i tontes.

Sens contar que la majoria de les vegades tindrà raó, és indubtable que entre uns i altres ha existit i en certa manera continua existint una freda comunicació que ha anat diferenciant cada dia més intensament, aquests dos sectors tant importants de la societat.

A Catalunya i més especialment encara a les ciutats catalanes el problema social, assolí amb l'ancien régime magnituds extremadíssimes, gracies a la funesta intervenció de Arlegui i del general Martínez Anido. La lluita esdevingué, i s'anà desenrotllant amb uns caràcters particularíssims de violència i no obstant els intel·lectuals s'innibiren completament d'ella, i ni tan sols per un sentir de curiositat o llàstima no es preocuparen d'aquell pavorós drama. Talment com si visquessin en un altre planeta, deixaren que les asprors de tota mena anessin fent estralls, quant ells haurien pogut amb llur ajuda assaujar-les, dotant al problema d'una comprensió, i d'una intel·ligència que moltes voltes li mancaven.

I es que els intel·lectuals no han sentit mai les inquietuts, els instants històrics de la vida del poble, malgrat que ells es pensin altrament. Val a dir però que els obrers tampoc no els han trobat mai a mancar i ensimismats en l'exclusiva lluita de classes i en l'acció directa els ha sobtat la dictadura, que brutalment els ha fet comprendre la seva impotència de tot o res, que s'aconhorten ambres.

Qui és que en té la culpa? Tots i ningú.

En primer lloc hem de reconeixer que a la generació que podríem anomenar-la ja passada li mancava el sentit pràctic. Molts jocs florals, moltes meriendas, sardanes, cants, etc. etc. Si allavors aquella gent quins genuïns representants eren els intel·lectuals, no sentien la política com volem que sentissin la lluita de classes?

Posar-se al costat dels obrers significava i significa encara avui un risc, un sacrifici, un esperit de generositat. Calia bon tros de coratge per juntar-se a aquelles organitzacions desorganitzades, barreja de bona fe de sacrifici, de virtut, de malignitat, d'idees fonamentades i de ximpleries.

Per això es una trista realitat a Catalunya la sinonímia de les paraules intel·lectual i esnob, car aquells s'han mantingut sempre frets, preocupats, indecisos, s'han trobat que mai han sapigut a quin partit juntar-se, han tingut por de comprometre's i han afirmat per aquest motiu que els ideals obrers són utòpics e impossibles de realitzar com si dient això, quedessin ja lliures moralment d'entregar-se a les tasques productores, de platxeri, de lluiment i de barra. Es que per ventura hi ha cap ideal que hagi pogut o pugui en l'avenir realitzar-se en absolut? No, sempre ha quedat la part ideal. Així amb la República, així amb la Democràcia i en el Liberalisme. Perquè doncs no s'els hi va prestar als obrers manuals, per part dels obrers de l'intel·ligència l'apoiament precis per assolir la màxima justícia i equitat?

Les causes ja les hem exposades. Mentre la pedanteria sigui la norma de conducta dels intel·lectuals, aquests estaran forçosament divorciats dels obrers.

Per contra si algun dia arriben entendre's com en altres països deixant de banda llurs prejudicis, els bons resultats no es faran pas esperar.

EMILI VIDAL MANYÉ

